

РЕШЕНИЕ

№ 41889

гр. София, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10873** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 85 и чл. 84, ал. 2, вр. с чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. М. А., [дата на раждане] в [населено място], Б., гражданин на Б., срещу Решение № ВР-9 от 29.09.2025 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ), с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ не е допусната последваща молба с рег. № УП - 6852/11.09.2025 г. на А. М. А. до производство за предоставяне на международна закрила.

Жалбоподателят - А. М. А., излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила, както и несъответствие с целта на закона – основания за оспорване по чл. 146, т. 3 - 5 АПК.

Твърди, че оспореното решение е издадено в противоречие с чл. 7, ал. 1 и 2, чл. 35 АПК и чл. 76б, ал. 1 ЗУБ. Счита, че субективната преценка на ответника относно достоверността на представените нови факти и обстоятелства е ирелевантна и извън компетентността на интервюиращ орган в производство по реда на раздел III на глава VI ЗУБ, тъй като процедурата по допустимост на една последваща молба няма за предмет преценка на основанията за закрила, нито проверка на достоверността на изложените твърдения. Сочи, че предварителното разглеждане на тези молби от интервюиращия орган целят единствено да се установи дали са спазени изискванията на чл. 13, ал. 2 ЗУБ за представяне на непредставяни предходно обстоятелства подкрепени със съответните писмени доказателства, но не му делегират правото да преценява дали същите следва да се кредитират като основателни, защото това е предмет на

същинското производство за закрила. В този смисъл и доколкото в процесния случай формално е спазено изискването на чл. 76а ЗУБ за представяне на нови обстоятелства и на чл. 76б, ал. 1 ЗУБ за представяне на писмени доказателства, счита, че последните да бъдат разгледани и анализирани по същество от компетентния орган - председателя на ДАБ. Позовава се на чл. 33, § 2, буква г) и чл. 40, § 2 и § 3 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (Процедурната директива, Директива 2013/32/ЕС).

По отношение на констатацията, че представените писмени доказателства са копие, а не оригинал, твърди, че самият закон не поставя условие за представянето на оригинални документи от страните в административното производство. Позовава се и на практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС) - Решение на Съда от 10 юни 2021 г., по дело LH, C-921/19, ECLI:EU:C:2021:478, както и на съдебна практика на АССГ.

Прави искане оспореното решение да бъде отменено и преписката да бъде изпратена на административния орган с указания за разглеждане на процесната последваща молба по общия ред. Жалбоподателят се представлява от адв. Т. И., Софийска адвокатска колегия.

Ответникът - интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата. Излага конкретни възражения на релевираните от жалбоподателя доводи, като поддържа мотивите изложени в оспорения акт.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Ответникът се представлява от юрк. П..

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 02.11.2020 г. А. М. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], Б., гражданин на Б., е подал молба с вх. № 501 за предоставяне на международна закрила.

На 16.11.2020 г. с Решение № УПП-405 интервюиращ орган на ДАБ е отхвърлил молбата за международна закрила като явно неоснователна. Постановеният административен акт не е обжалван и е влязъл в сила.

На 20.04.2022 г. с молба рег. № УП-6852 А. М. А. е подал последваща молба предоставяне на международна закрила. Молбата се смята за допусната до производство и чужденецът е регистриран повторно.

На 06.03.2023 г. с Решение № 4615 на заместник-председателят на ДАБ, на кандидата е отказано предоставянето на международна закрила.

На 27.11.2024 г. с Решение № 25079 по адм. дело № 3433/2023 г. на АССГ, е отхвърлена жалбата срещу Решение № 4615, като решението е оставено в сила с Решение № 5383 от 22.05.2025 г. на ВАС по адм. д. № 686/2025 г.

На 11.09.2025 г. е подадена е последваща молба за предоставяне на международна закрила, рег. № УП – 6852 на ДАБ от А. М. А.. Кандидатът е изложил твърдения, че са налице нови обстоятелства, свързани с личната му история и страната му по произход, като е представил писмени доказателства съдържащи жалба, информационни доклади, доклади от разследване и издание от вестник „Борба в търсене на истината“.

С Решение № ВР- 9 от 29.09.2025г. на интервюиращ орган на ДАБ, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ не е допусната последващата молба с рег. № УП-6852 от 11.09.2025 г. на А. М. А. до производство за предоставяне на международна закрила.

За да достигне до този резултат административният орган е приел, че новите обстоятелства не са автентични или оригинални с оглед на факта, че са представени копия, „а това буди съмнение, че

много лесно и безпроблемно на готова бланка би могло да се коригира всякакво съдържание, в случая заплахата за някого“. Обоснован е извод, че са създадени за нуждите на производството, като остава неясен начинът на тяхното издаване и придобиване. Въз основа на анализ на предоставените писмени доказателства е прието, че чуждият гражданин не предоставя никакви нови писмени доказателства от съществено значение за личното му положение.

Обсъдена е и приложената по преписката Справка с вх.№ МД-02-333/13.06.2025 г., като е прието, ситуацията в Б. е относително спокойна в политически и икономически аспект. По аргумент на Решение № 247 от 3 април 2024 година за приемане на Списък на сигурни страни на произход и на Списък на трети сигурни страни по отношение на търсещите закрила, е прието, че Република Б. е сигурна страна.

Обоснован е извод, че лицето подава последваща молба, не защото желае да получи реално закрила в Република България, а единствено с цел да узакони нелегалния си престой на територията на страната.

Решението е съобщено на чужденеца на 06.10.2025 г., а жалбата срещу същото е депозирана в АССГ на 09.10.2025 г.

При така установеното от фактическа страна от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, от надлежна страна - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 7-дневен срок съгласно чл. 84, ал. 2 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен орган – главен експерт в Регистрационно-приемателен център – С., определен със Заповед № РД-05-157/18.03.2025 г. на председателя на ДАБ, на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 ЗУБ, за интервюиращ орган (л. 37).

Оспореният административен акт отговаря на изискванията за форма, посочени са фактическите и правни основания за издаването му.

Съгласно чл. 76а ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, органът преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ. Последната разпоредба регламентира, че подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III. Разпоредбата на чл. 76б, ал. 1 ЗУБ определя 14-дневен срок от подаване на последващата молба, в който интервюиращият орган следва да се произнесе по молбата единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да провежда лично интервю, като взема решение, с което допуска (т. 1) или не допуска (т. 2) молбата до производство за предоставяне на международна закрила.

В случая правилно с обжалваното решение е прието, че депозираната от чужденеца молба, представлява последваща молба за международна закрила, доколкото безспорно се установява, че преди депозирането ѝ е било налице придобило стабилитет решение на интервюиращ орган при ДАБ, с което предходно подадената молба вече е била отхвърлена.

Съдът обаче намира, че от страна на интервюиращият орган е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като при издаването му не са преценени всички представени от жалбоподателя писмени доказателства.

В решенията по дела С-297/17, С-318/17, С-319/17 и С-438/17 Съдът на ЕС приема, че член 33, § 2 от Директива 2013/32/ЕС изброява изчерпателно положенията, при които държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима. Съдът на ЕС сочи още,

че целта на изброяването е да смекчи задължението на компетентната държава-членка, да разгледа молба за международна закрила, като определи случаите, в които такава молба се счита за недопустима. Според чл. 33, § 2, б. г) от Директивата, „молбата е недопустима, единствено ако е последваща, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това, дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила, по силата на Директива 2011/95/ЕС“. В процесния случай наличието на такива „нови елементи или факти“ е обективно.

Освен изложеното, с решение на СЕС от 10.06.2021 г. по дело C-921/19 е прието, че чл. 40, § 2 от Директива 2013/32р чл. 4, § 2 от Директива 2011/95 не допускат национално законодателство, съгласно което документ, представен от кандидат за международна закрила в подкрепа на последваща молба, автоматично се приема за непредставяващ „нов елемент или нов факт“, по смисъла на тази разпоредба, когато автентичността на този документ не може да бъде установена или източникът на такъв документ не подлежи на обективна проверка; от една страна преценката на представените в подкрепа на молба за международна закрила доказателства не може да варира в зависимост от това, дали става въпрос за първа, или за последваща молба, и от друга страна - съответната държава-членка е длъжна да сътрудничи с кандидата за целите на оценката на относимите елементи от последващата му молба, когато в подкрепа на тази молба кандидатът представя документи, чиято автентичност не може да бъде установена“.

Това в случая не е сторено, тъй като към молбата от 11.09.2025 г. са приложени документи - жалба, информационни доклади, доклади от разследване, които не са били представяни преди това и тяхната относимост към молбата за предоставяне на закрила не е съобразявана при издаването на предходното решение. Дължимата преценка за допустимост по смисъла на чл. 76б, ал. 1 ЗУБ се състои в това, дали доказателствата са нови и дали обосновават наличие на нови обстоятелства, които не са обсъждани преди това и които са от съществено значение за личното му положение. Разпоредбата на чл. 13, ал. 2 ЗУБ не въвежда изискване по отношение на представените от чужденеца доказателства, а според нея, преценката за допустимостта се свежда до това, дали е налице позоваване на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

В тази връзка съдът съобрази и целта на производството по чл. 76б ЗУБ, която е да се даде възможност за закрила на тези лица, които имат нови съществени данни или за страната по произход, или свързани с личното им положение – да получат своевременно разглеждане на тези заявени обстоятелства. Следва да се съобрази и че препращането на чл. 76б, ал. 1 е към чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ – а именно, когато лицето не представи никакви доказателства, каквато не е настоящата хипотеза. Наличието на неизследвани до момента факти за личното положение на чуждия гражданин налага изясняването им в рамките на лично интервю. Именно в хода на това разглеждане, на основание чл. 142, ал. 2 АПК, административният орган следва да вземе предвид новите факти от значение за делото, които са осъществени след постановяване на обжалваното решение. След преценка на произхода и достоверността на представените доказателства, следва да бъде извършена и повторна задълбочена преценка относно наличието и основателността на опасенията на кандидата от преследване, като се отчете евентуалния произход на преследването, неговите причини, респективно дали то води до нарушаване на основни права на човека, и закрилата, която може да бъде получена от жалбоподателя от държавата му по произход. Допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила е довело и до необоснован правен извод, за недопустимост на подадената от жалбоподателя последваща молба за закрила.

На следващо място следва да се отбележи, че при издаване на оспорения акт интервюиращият

орган при ДАБ е формирал мотиви по същество. Изследвана е автентичността и достоверността на представените доказателства, като е анализирана обстановката в страната по произход. В тази връзка трябва да се има предвид, че е направена констатацията, че няма нови писмени доказателства, но са описани и анализирани представените такива. Следователно ответникът макар да е счел, че не следва да допуска молбата до производство за международна закрила, фактически е разгледал същата по същество. По този начин органът е иззел компетентността на председателя на ДАБ, лишавайки страната от участие в същинското производство вкл. и от разглеждането на спора пред две съдебни инстанции. Допуснатото нарушение е съществено и се отразява върху законосъобразността на акта.

Ето защо настоящият съдебен състав приема, че обжалваният административен акт е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, поради което следва да бъде отменен, а преписката изпратена за произнасяне по същество в производство за предоставяне на международна закрила по молбата на А. М. А..

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ВР-9 от 29.09.2025 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за произнасяне по същество по последваща молба с рег. № УП-6852 от 11.09.2025 г. на А. М. А..

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 ЗУБ.

Решението да се съобщи на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: